

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., proti povinnému **P. P.**, bývajúcemu v Č., **o vymoženie 66,38 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 2 Er 2292/2008, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 20. septembra 2012 sp. zn. 2 CoE 216/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Súdnemu exekútorovi bol 16. júna 2008 doručený návrh oprávnenej na vykonanie exekúcie na základe „Bloku na pokutu nezaplatenú na mieste“ zo 7. marca 2007 č. A.-2007 vydaného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Slovenskej republiky vo Zvolene, Okresným dopravným inšpektorátom vo Zvolene (ďalej len „exekučný titul“), ktorým bola povinnému uložená pokuta 2 000 Sk.

Okresný súd Nové mesto nad Váhom 20. júna 2008 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie [§ 45 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“)].

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 5. júna 2012 č.k. 2 Er 2292/2008-12 exekučné konanie zastavil podľa § 57 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku.

V odôvodnení poukázal na to, že exekučný titul bolo možné vykonať len do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na zaplatenie pokuty (§ 88 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch), teda do troch rokov od 23. marca 2007; keďže k tomu nedošlo, exekučný titul sa stal neúčinným.

Proti uvedenému uzneseniu podala oprávnená odvolanie. Uviedla, že podaním návrhu na vykonanie exekúcie začalo exekučné konanie. Poukázala na skutočnosť, že v čase rozhodnutia súdu zákon o priestupkoch v súvislosti s vymáhaním uložených pokút za priestupok neobsahoval ustanovenie o prekluzívnej lehote.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávnenej uznesením z 20. septembra 2012 sp. zn. 2 CoE 216/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Uviedol, že exekučným titulom v danej veci bol blok na pokutu zo 7. marca 2007, ktorým bola povinnému uložená pokuta 2 000 Sk a ktorý nadobudol právoplatnosť 7. marca 2007 a vykonateľnosť 23. marca 2007. Blok na pokutu mohol byť vykonaný len na základe exekúcie, a to v lehote troch rokov po uplynutí lehoty na plnenie, pričom ide o prekluzívnu lehotu. Exekučný titul nadobudol právoplatnosť aj vykonateľnosť v čase platnosti zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 31. augusta 2008, preto ho súd prvého stupňa správne aplikoval v tomto znení a keďže v čase jeho rozhodovania už vymáhané právo zaniklo, správne tiež z tohto dôvodu exekučné konanie zastavil.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená dovolaním. Uviedla, že neboli dané zákonné dôvody na zastavenie exekučného konania a pokiaľ ho súdy napriek tomu zastavili, odňali oprávnenej možnosť domôcť sa zákonným spôsobom výkonu vykonateľného exekučného titulu a možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa názoru oprávnenej súdy nepostupovali správne, pokiaľ nezohľadnili skutočnosť, že od 1. septembra 2008 zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch neobsahuje ustanovenie, ktoré by časovo ohraničovalo možnosť výkonu rozhodnutia o uložení pokuty za priestupok. Exekučný súd vec nesprávne právne posúdil, keď v danom prípade aj po uvedenom dni naďalej aplikoval zrušené ustanovenie predmetného zákona. V danom prípade podala návrh na vykonanie exekúcie v rámci spomenutej trojročnej lehoty. Doručením tohto návrhu začali plynúť procesnoprávne lehoty, prekluzívna (hmotnoprávna) lehota ale nemohla uplynúť. Opačný názor by viedol k značnej právnej neistote a jeho dôsledkom by bolo aj to, že výsledok exekučného konania by celkom závisel iba od včasnosti vykonania jednotlivých

úkonov súdnym exekútorom a exekučným súdom. Z týchto dôvodov žiadala rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti rozhodnutiam výslovne uvedeným v zákone [vid' § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných procesných väd (vid' § 237 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., oprávnenou napadnuté uznesenie ale nemá znaky žiadneho z uznesení, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach. Prípustnosť oprávnenou podaného dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na to by dovolanie oprávnenej mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania oprávnenej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovoľateľke bola v konaní

odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 7. augusta 2012 sp. zn. 3 Cdo 155/2012 a sp. zn. 3 Cdo 146/2012, ako aj rozhodnutia z 11. októbra 2012 sp. zn. 3 Cdo 284/2012 a sp. zn. 3 Cdo 283/2012 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd na odôvodnenia týchto rozhodnutí v podrobnostiach poukazuje s tým, že sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. dovolateľka svoju argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili procesné ustanovenia upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní; ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. ale dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu, nie s jeho právnym hodnotením veci vyjadreným v napadnutom rozhodnutí,
2. námietkou, že súdy vychádzali z nesprávnej interpretácie zákona (v danom prípade § 88 ods. 1 zákona č.372/1990 Zb. o priestupkoch) a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu názoru o plynutí (a uplynutí) prekluzívnej lehoty, v ktorej možno uskutočniť výkon rozhodnutia o pokute za priestupok, dovolateľka spochybnila správnosť tej činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu (táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci); dovolateľka teda touto námietkou spochybnila správnosť právneho posúdenia, na ktorom spočíva napadnuté rozhodnutie; nesprávne právne posúdenie veci ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. a prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a niektoré ďalšie

rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011),

3. pokiaľ najvyšší súd už v iných exekučných veciach vyslovil názor, že „nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (resp. zastavením exekúcie) sa oprávnenému v konečnom dôsledku odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia“ (viď uznesenie zo 17. decembra 2009 sp. zn. 1 Cdo 177/2009, resp. uznesenie z 5. februára 2009 sp. zn. 5 Cdo 318/2008), je potrebné si uvedomiť že základom dovolacej argumentácie v preskúmvanej veci je oprávnenou tvrdené nesprávne právne posúdenie veci v hmotnoprávnej otázke (preklúzie práva), v označených konaniach išlo ale o vady procesnoprávnej povahy,
4. i keby teda tvrdenia oprávnenej o nesprávnom právnom posúdení veci boli prípadne v danej veci opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), oprávnenou vytýkaná okolnosť by nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.,
5. pre prípad, že dovolateľka namieta aj nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť je (len) tzv. inou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (viď R 111/1998 a III. ÚS 551/2012), ktorá nezakladá prípustnosť dovolania, lebo je vadou odlišnou od väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že zastavením exekúcie nebola v preskúmvanej veci oprávnenej odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 pís. f/ O.s.p.). Dovolací súd ako poznámku uvádza, že na podobnej argumentácii spočívajú aj rozhodnutia ďalších senátov najvyššieho súdu v skutkovo a právne obdobných veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (viď napríklad rozhodnutia z 10. januára 2013 sp. zn. 5 Cdo 178/2012 a sp. zn. 5 Cdo 190/2012, resp. z 12. februára 2013 sp. zn. 7 Cdo 261/2012 a z 26. februára 2013 sp. zn. 7 Cdo 25/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. novembra 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková